

tenyésztalajára nézve, azon megszorító tétel kiszélesítésére, mintha e fanem csupán homokos vagy laza földalkathoz ragaszkodnék. Közlő érdekes adatokat tüntet elő Tolnamegyéből, hozzáadva még a *Lycium* és *Ailantus* analogiáját. Egészen hasonló tapasztalás jelenthető Nyitra- és Barsmegyék felső részeiből, úgy az ákác, mint a másik kettő tekintetében, miért elég legyen amaz említést csak ezen tájék adatával megtoldani, mert a viszonyokra nézve csak az ama közlésben mondottakat kellene ismételni. — Rakovicz, 1877.

B. Mednyánszky Dénes.

Tenyésztési kísérletre kiosztott amerikai famagvak.

Miként t. olvasóink az Országos Erdészeti-Egyesület f. évi márczius 15-én tartott választmányi ülésének jegyzőkönyvéből is értesültek, Molitor Ágost katasteri erdőbecslő-felügyelő és tagtársunk Kaliforniában lakó hazánkfia dr. Czapkai József által több oly éjszak-amerikai fának magvát szerző meg, melyeket nálunk honosítási kísérletekre alkalmasoknak tart, s azokat kiosztás végett az egyesület rendelkezésére bocsátá.

Az itt kérdésben forgó fanemek Éjszak-Amerika nyugotparti hegységeiben mint erdei fák élnek, s Molitor ur hozánk küldött levelében rólok következőket írja :

„*Sequoia gigantea*, a nálunk már ismert kaliforniai óriási fa.

Sequoia sempervirens. Kalifornia és Oregon államokban nagyterjedelmű állabokban fordul elő. Magam láttam sok példányt, melynek 8—10 lábnyi átmérője lehetett 10 lábnyi magasságban. A fa egyenes és részarányos alakja hasonlít a luczfenyőéhez. Általában gyors növekvésű és igen jeles épületfát, különösen deszkákat szolgáltat, melyek sötétebb

szinüek és puhábbak a vörös fenyő fájánál. Mind a két *Sequoia*-nem keményebb teleket is kiállhat; tenyésztése középhegységű vidéken lenne legalkalmasabb.

Pinus picea grandis (amerikai nomenclatura szerint) szép neme az erdei fenyőnek, mely emberfej nagyságu tobozairól nevezetes. Könnyű agyagos talaju előhegyeken és dombokon legjobban diszlik.

Pinus lambertiana Cal. Magja a Sierra Neváda hegységen lakó néhány szegény Indián törzsnek táplálékául szolgál. Granit képletű magas hegyoldalokon nő.

Pinus sabiniana, *Pinus tuberculata* lucz és jegenyefenyő fajták, hasonlók a miéinkhez.

Acer Californicus. Völgyekben, folyók és patakok partjain legjobban nő.

Libocedrus decurrens, nekem ismeretlen.

Macdona sempervirens, kitünő szép erdei lombfa, sima világosbarna kérgű ágakkal, geréyalaku, világoszöld, fénylő és vastag levelekkel és a berekenyeéhez hasonló piros gyümölcscsel. Középhegységű mészköves fris talajba való.

Manzanita, kis, rövid törzsű, gömbölyű, sűrű koronájú erdei fa, melynek gyümölese apró, piros almához hasonlít, honnan nevét is veszi (manzano, spanyolul alma, manzano almácska). Köves, kavicsos talajt kedvel, csak dísznövénynek való.

Coffea californica (*sempervirens*) szinte csak dísznövénynek való bokor.

Eucalyptus globulus. Ausztráliai fa, mely már mi nálunk is ismeretes. A hozzám küldött mag Kaliforniában honosult fákról lévén szedve, itt talán könnyebben lenne acclimatisálható, mint a közvetlen Ausztráliából bevezetett.

Laurus regia americana. Kitünő szép, nagy árnyékos, mindég zöld fa, mely a középhegyi szűk völgyek fenekén,

nedves helyeken legjobban diszlik, és ott sűrű csoportokban fordul elő.

Aesculus californiensis (Buckeye) neme a vadgesztenyének, mely dombokon és szelid lejtőkön legjobban nő.

Pinus insignis. Nekem ismeretlen.

Pinus Jeffregii. Nekem ismeretlen.

P. Picea amabilis (silver fir, ezüst erdei fenyő).

Eucalyptus ruber (ausztráliai vörös mézgafa).“

A pinus lambertianát illetőleg, melyet nagy méreteinél fogva magyarul óriás fenyőnek nevezhetünk, a „Forst- und Jagdzeitung“ f. évi márczius havi füzete után részünkről még a következőket tartjuk megemlítendőeknek.

Ezen fenyőfaj Észak-Amerika és felső Kalifornia nyugati oldalán található, hol más fenyőfajok társaságában mérhetlen kiterjedésű erdőségeket képez. Legteljesebb kifejlődését a telelénygazdag, tiszta homok talajon éri el. Hibátlan, sudar növés mellett 70 méter magasságot s 6 méter vastagságot is elér. Tobozának hossza 45 centiméterig, vastagsága pedig 10 centiméterig terjed; e tobozok hengeralakúak s gyantatartalmúak; kemény burku nehezen csirázó magvai egyenlő alakúak és nagyságúak, s tiszta, édes mandula izűek; nyers állapotban vagy pedig pörkölve s kenyérszerűen elkészítve legkiválóbb eledelét képezik az ott élő szabad indián törzseknek. Gyorsan növő fája fehér színű s fűrész-árak készítésére kitünően alkalmas. Gyantája, ha hosszabb ideig volt a szabad levegő hatásának kitéve, tiszta, édes cukor izű, s a bennszülöttek által cukor-féle pótszer gyanánt használtatik. Innen ered a felső kaliforniaiak által használt Sugar Pine (cukor-fenyő) elnevezés. Németország égalji viszonyai kiválóan megfelelnek az óriás fenyő igényeinek, s a legnagyobb téli hidegek ép oly kevésbé ártanak neki, mint a pinus silvestrisnek.